

Тя не слази одъ добраго коня.
Е че иде Ралинъ харенъ юнакъ,
На Марики тихомъ одговаря:
„Отъ конъ слезни, гиздава Марико,
Отъ конъ слезни, хайде въ кѣщи влезни!“
Марики му нищо не говори,
Нѣ ся кланя коню до грива-та.
Е че иди Ралиновъ бащица
Въ рѣка носи тасче позлатено,
Пѣлно равно сѣсъ жѣлти жѣлтици,
На Марики тихомъ одговаря:
„Отъ конъ слезни, гиздава Марико,
Отъ конъ слезни, хайде въ кѣщи влезни!
Честита ти кѣща хиледарка,
И честитъ ти тахче позлатено,
Пѣлно равно сѣсъ жѣлти жѣлтици.“
А тя си му нищо не говори,
Нѣ са кланя коню до грива-та.
Е че иде Ралинъ харенъ юнакъ,
На Марики тихомъ одговаря:
„Отъ конъ слези, гиздаво Марико,
Отъ конъ слези, хайде въ кѣщи влезни!
Че видишъ ли мой-та остра сабля?“
Одговаря гиздвва Марики:
„Е' ти сабля, е' ти руса глава;
Асѣ не слаза одъ добраго коня,
дурѣ не простишъ три синджира робе
Три синджира робе и робини,
И два тула изъ темна темница.“
Одговаря Ралинъ харенъ юнакъ,
Прости да са три синджира робе
И два тула изъ темна темница.“
Тя тогава отъ конъ отседнала,
Отъ конъ слезе и вовъ кѣщи влезе.

(Хороводна одъ Панагюрище.)
